

— Не съм го чул, господарьо, но ми казаха ...
— заекна прислужникът. — Добър човек ми каза ...
честен човек ... стар човек ...

— Може да е добър и стар този човек, но те е излъгал, Мар, — каза решително и напътствено владетелят. — Някой хитър планинец се е пошегувал с тебе ... На такива диваци аз не мога да имам никакво доверие.

Верният прислужник погледна плахо и същевременно умолително Орфея и наведе смутено глава. За него вече нямаше никакво съмнение, че старецът го излъга и че дрехата му отиде на вятъра.

— Наистина, знаеш ли да свириш? — обърна се едва забележимо прислужникът и попита шепнешком Орфея.

— Аз знам да свиря, — дигна гордо глава Орфей, — но не знам дали моето свирене ще ви хареса.

— С какво свириш? — обърна се владетелят. Отговорът на това диваче му хареса.

— Ето! — И Орфей извади от пояса си малка дървена свирка.

Прислужникът погледна тази проста клечка, пробита като на шега, и още повече пребледня. А така дълбоко се развълнува и тъй много се зарадва, че пръв откри прочутия свирец, и толкова бързо го отведе при своя господар. Похвалите и наградите, мислеше си той, са в кърпа вързани. „Само дето дадох хубавата си дреха на оня стар измамник!“ въздъхна пак той.

— Я посвири малко да те чуем! — каза шеговито владетелят и погледна приятелски своите съветници. „Ще се позабавлявам малко с това планинче“, рече си той, доволен че все пак тук има един вълшебен музикант и че Алек ще го открие и ще го доведе.